

KAYSERİ ŞEHİTLER
ALBÜMÜ
1998

YUSUF ÖZMERDİVENLİ'NİN
ÖZEL ÜLKÜ KİTAPLIĞI

Kayıt No.	Tasnif No.

KAYSERİ ŞEHİTLER ALBÜMÜ

1998

**BAYRAKLARI BAYRAK YAPAN ÜSTÜNDEKİ KANDIR
TOPRAK EĞER UĞRUNDA ÖLEN VARSA VATANDIR.**

BU ALBÜM,
DERNEĞİMİZİN ŞEHİT AİLELERİNE VE KAYSERİ'MİZE
CUMHURİYETİMİZİN 75. YIL ARMAĞANIDIR.

Vatan Sevgisi ve Şehitlik

İnsanoğlu için kutsal değerlerden en önemlisi Vatan Sevgisi, rütbelerin en yükseği de şehitlik rütbesidir. Namık Kemal'in dediği gibi.

Bebekler, beşiğini; çocuklar, eğlendikleri yeri; gençler, geçim çevrelerini; ihtiyarlar, feragat köşesini; evlat, annesini; baba, ailesini ne türlü duygularla severse, insan da vatanını o türlü hisler ile sever.

İnsan vatanını sever, çünkü vücudunun maddesi, vatanın bir parçasıdır.

İnsan vatanını sever, çünkü vücudunun maddesi, vatanın bir parçasıdır.

İnsan vatanını sever, çünkü etrafına baktıkça her köşesinde geçen ömrünün hazin bir hatırasını taş halinde biçimlenmiş gibi görür.

İnsan vatanını sever, çünkü hürriyeti, rahatı, hakkı, menfaati vatan sayesinde kaimdir.

İnsan vatanını sever, çünkü vücuduna sebep olan ecdadının sakin mezarları ve hayatının sonucu olarak evladının yaşayacağı yer vatandır.

İnsan vatanını sever, çünkü vatan çocukları arasında lisan ortaklığı, menfaat birliği ve münasebet bolluğu dolayısıyla bir gönül yakınlığı ve fikir kardeşliği hasıl olmuştur. O sayede, bir adama, dünyaya göre vatan, oturduğu şehre göre kendi eviymiş gibi görünür.

İnsan vatanını sever, çünkü vatan, öyle bir galibin kılıcı veya bir katibin kalemiyle çizilen uydurma hatlardan değil millet, hürriyet, menfaat, kardeşlik, hâkimiyet, ecdada hürmet, aileye muhabbet, gençlik hatırası gibi birçok ulvi hislerin toplanılmasından hasıl olmuş bir mukaddes fikirdir.

Bundan dolayıdır ki, her dinde, her millete, her terbiyede, her medeniyette vatan sevgisi en büyük faziletlerden, en mukaddes vazifelerdendir.

Vatan fikrini gönüllerden kaldırmak, hakları korumak için tesirli sebeplerden olan ateşli silâhi ellerden almaya benzer. Bir millet vatan sevgisinden nefsinin sığırırca, çok zaman

geçmez, elbette vatanını o sevgi ile dolu olanların istilâ bayrağı altında görür. Nitekim bir kavim, ateşli silâtdan el çekerse pek az vakit içinde, o silâhi düşmanın eliyle kendi göğsüne çevrilmiş bulur.

Biz oturduğumuz yerin her taşı için cevher-i can verdik. Her avuç toprağımız, nazarında, o yola feda olmuş bir kahramanını vücudundan yadigarıdır.

Vatan bize kılıcımızın ekmeğidir. Daima kendimize mahsus, kendimize haredilmiş biliriz. Daima onu nefsimizden ziyade sever, nefsimizi uğruna feda ederiz.

Bu sevgi, bu duygu, bu inanç olmasa insanı hangi kuvvet, dünya nimetlerinin, dünya zevklerinin cazibesinden koparıp vatan müdafasına koşturabilirdi?

İşte bu sevgi ki daha hayatının baharında; Kayseri Lisesi öğrencilerini de vatan topraklarını düşman çizmesi ile çığnemekten kurtarmak, namusumuzu şerefimizi korumak için Sakarya Cephesine koşturmuş Kayseri Lisesi tarihinde altın harflerle 1920-1921 öğretim yılı sonunda mezuniyet defterine:

"Lise son sınıf talebeleri Sakarya Savaşı için Cepheye gidip hepsi cepheye şehit düştüğünden okul mezun verememiştir." ibaresinin yazılmasına vesile olmuşlardır.

Bu duygu, bu inanç, bu sevgi ki Türk insanını dün olduğu gibi bu gün de en sevdiği evladını, canından bir parça olan oğlunu askere gönderirken düğüne gönderir gibi davranırır, Şair M. Emin Yurdakul da şu mısralarla bu duyguları adeta terennüm eder:

*Haydi yavrum köyüne, nişanına veda et,
Sabanını, tarlanı her şeyini veda et,
O silaha sarıl ki, böyle günde bir asker
Bir devalı demirden başka bir şey kullanmaz
Bunu tutan bir bilek,
Köleliğin uğursuz zincirine uzanmaz,
Git evladım, yıllarca ben oğulsuz kalayım,
Şu yaralı bağrıma karataşlar çalyım,
Ya gazi ol ya şehit.*

Yusuf ÖZMERDİVENLİ
Kayseri Lisesi Müdür Yard.

der. Çünkü o bilir ki rütbelerin en büyüğü şehitlik rütbesidir. Yüce Kitabımız Kuran'da!

"Allah yolunda öldürülenler için ölü demeyiniz; onlar ölü değil diridirler, fakat siz (o yüksek hayatın) farkında değilsiniz."

(Bakara Süresi, Ayet : 154)

"Sakin Allah yolunda öldürülmüş olanları ölü sanma, hayır onlar hep hayattalar ve Rableri yanında yaşarlar, Allah'ın bahsettiği saadetle şadan ve şahadetle arkalarından yetişmeyen mücahitler içinde korku ve hüznün olmadığı müjdesiyle mesrurdurlar."

(Al-i imran Suresi : 169-170)

Diyanet İşleri eski başkanımız merhum A. Hamdi Akseki de bu rütbenin büyüklüğünü şu şekilde anlatmaktadır.!

Ölüm denilen şeyin ruha değil bedene geldiği, ruh bedenden ayrıldıktan sonra yine ölmeyeceği, Allah'a imanı olanlar için bir gerçektir. Ölüm cana değil, ten'edir. Bu böyle olmakla beraber şehidlerin daha yüksek, daha mümtaz bir hayata mazhar olacakları ise çok tabidir. Nasıl ki Kur'an-ı Kerim ile Peygamberimizin hadisleri bundan hiç şüphe bırakmamıştır. Kur'an - ı Kerim'in yukarıya Türkçesini yazdığımız diğer bir ayeti de şehidlerin hem ölmediklerini, hem de Allah yanında büyük nimetler görmekte bulduklarını haber veriyor.

Hep biliriz ki: Asker, milletin haklarını tanıtmak, namusunu, şerefini müdafaa etmek, yurdunu düşmana çiğnetmemek için ortaya atılan, hak yolunda, Allah yolunda canını feda etmekten çekinmeyen bir kahramandır. Böyle bir vazifenin ne kadar mukaddes , ne derece yüksek olduğu şüphesizdir. Bunun için dinimiz, kitabımız bu büyük ruha sahip olan kahramanlardan vazife uğrunda ölenlere Şehit, vazifesini yaparak sağ kalanlara da Gazi rütbesini vermiştir.

Şehidlik, Peygamberlik rütbesinin bir altındadır. Peygamberlik rütbesinden sonra en yüksek rütbe şehidliktir. Allah rızası için, memleketi düşman hücumundan korumak için vazife başında can veren bir asker şehid'dir. Vazifesini yaparak Allah'ın rızasını kazanmak gibi ulvi bir maksat güden asker, ister düşman ile çarpışırken can versin, ister nöbet beklerken, ister talim yaparken, herhangi bir vazifede olursa olsun Şehid'dir. Bu mukaddes yolda canını feda etmiş olan şehidler, en yüksek ruhlara vadedilmiş olan ulvi hayata yüzbin kere layıktırlar. Dünya ahiretin bir tarlası değil mi? Burada ne ekilirse ötede biçilmeyecek mi? Öyle ise hak yolunda, Allah yolunda ölenlerin, yani bu mübarek toprağa hayatını ekip onu kaniyla sulayanların ahiret ve hesap gününde biçecekleri mahsül, ebedi ve nurlu bir hayattan başka ne olabilir.

Evet, hiç tereddüt etmeden iman ediyoruz ki; Bizim bir kurşun tanesi ile, bir gülle parçası ile, bir bomba ile, bir kılıç ile, bir süngü ile, bir şarapnel ile öldü sandığımız o mübarek insanlar, Allah onları her türlü nimetler içinde boğmuş, onlar kendilerine mahsus bir hayat yaşıyorlar. Lakin biz onları görmüyoruz. Onların nasıl yaşadığının farkında değiliz de, "bir kurşun tanesi geldi, öldü gitti" diyoruz. Halbuki Allah bize onların ölmediklerini, onların diri olduklarını haber veriyor. Allah yolunda can veren o mübarek insanlar, o kadar yüksek bir mertebeye bulunuyorlar ki, o mertebeye çıkamamış ve toprak üzerinde kalmış olan bizim gibiler onları asla anlayamazlar. Şehidin bulunduğu yüksek mertebeyi, Allah'ın yanında şehidin gördüğü nimet ve itibarı anlamak için şehid olmak lazımdır. Şehid olmayanlar bunu nasıl anlarlar? İşte bunun için Cenab-ı Hak 'Şehitler diridir, fakat siz farkında

değilsiniz' buyuruyor. Gerçekten öyledir! Biz farkında değiliz. Farkına varmamız da mümkün değil.

Söz temsili : Dünyada bir kulübede oturan fakir bir adamla, saraylara, keşanelere sahip ve saraylarda her türlü zevkü sefaya malik ve böylece vakit geçiren bir kimseyi düşününüz. Zavallı fakir adam, o saraylardaki zevk ve safanın nasıl olduğuna vakıf mı ? Oralarda geçen hayatın nasıl olduğunun farkında mıdır? Oraya mahsus zevk ve safaları görmeyince ne bilsin? O yalnız, görenlerin, orada bulunanların söyledikleri kadarını bilir. İşte şehidlik mertebesi de-benzetmek gibi olmasın- öyle yüksek bir rütbedir ki, o rütbeyi alamamış, o yüksek mevkiye çıkamamış olanlar ondan bir şey sezemezler, öldü gitti sanırlar. Halbuki Şehit canını verdi, fakat Allah'ından 'Cennet' aldı.

Allah yolunda düşman ile çarpışırken Şehid olmak ne büyük bir rütbedir ki; Peygamber Efendimiz bile tekrar tekrar şehid olmayı diliyor. İşte bu mübarek sözler efendimizindir; "Ah ne olaydı! Allah yolunda öldürülseydim, sonra dirilip yine öldürülseydim!" Görüyor musunuz? Peygamber Efendimiz yine Şehid olmak, hem de bir kaç defa şehid olmak istiyor. Şehid olanlara ne mutlu.

Öyle ya, yığın yığın insanlar bu dünyada yaşamayı kendilerince gaye bilerek, onu elden çıkarmamak için, çok zamanlar, insanlığın alnını karartacak kadar rezil yaşayışlara ve vazifeden kaçmak zilletine katlanır dururken, pek muazzez, pek mukaddes bir gaye uğruna hayatların ehemmiyetsiz bir vasıta gibi feda ediveren o pak ruhlar, en yüksek hayata layık olmazlar mı?

Sırası gelince hak yolunda hayatını feda edemeyenler, şehidlere vadedilmiş olan ebedi hayatı bulmak şöyle dursun, yaşadıkları müddetçe mümkün değil saadet yüzü göremezler. Bir ferd, yahut bir cemaat için, nasıl olursa olsun yaşamak arzusu yegane emel sırasına geçerse; sefil, rezil, şerefsiz, namussuz bir hayat, yahut o cemaatin kıyamete kadar alnı esaret ve zillet damgasından kurtulamaz.

Allah'a yüz bin kere şükürler olsun ki, milletimizin yüreğindeki şehamet ruhu ölmemiştir. Bundan sonra da "Ölürsem şehid, sağ dönersem gazi olacağım. Her iki rütbe ise Allah yanında en yüksek rütbedir." ruhunu öldürmemek için ne lazımsa esirgememeliyiz. Zira dünyamız durur. Hatta dünya ahiretten önce gelir.

Yalnız burada çok dikkat edilecek bir şey var; Şehid olacağım diye öyle körü körüne ölmek doğru bir şey değildir. "Adam ne olacak ölürsem şehid olacak değil miyim?" diye düşmanın kucağına atılıvermeyin. Böyle yapan bir adam şehid olmaz. Asker ölmek için değil, öldürmek için harbe girişmelidir. Maksat, hak uğrunda milletin şerefini kurtarmak, yurdu düşmanlara çiğnetmemektir. Bu uğurda asker vücudunu düşmana siper yapacak, düşmanla son noktaya kadar boğuşacak, düşmanı yok etmek için nasıl hareket etmek lazımsa öyle hareket edecektir.

İşte bu niyetle vazifesini yaparken ölürse o zaman şehid olmuştur. Çünkü kutsal bir vazife uğrunda can vermiştir. Şehid, al kanlarıyla, kanlı elbiseleriyle gömülür. Onları yıkmak, başka bir kefene sarmak lazım değildir. Namazı yıkanmadan kılınır. Yalnız üzerindeki silahı, kürk ve palto gibi fazla dış elbisesi varsa onlar alınır. İşte o kadar.

EBEDİ MENSUPLARIMIZ

MUSTAFA OĞLU İSMAİL	1299	1337(1921)
OSMAN OĞLU AHMET	1302	1337(1921)
ŞÜKRÜ OĞLU SEYİT AHMET	1304	1337(1921)
AHMET OĞLU MUSTAFA	1303	1337(1921)
NUMAN OĞLU MEHMET	1302	1337(1921)
HACI OHMET OĞLU MUSTAFA ?	?	1337(1921)
H. MEHMET OĞLU HALİL	?	1336(1921)
NUH OĞLU CEMAL	1310	1337(1921)
EMİN OĞLU H. MEHMET	1289	1337(1921)
DERVİŞ OĞLU AHMET	1312	1337(1921)

Ruhları Şad olsun.

Allah yolunda can veren şehidlerin bütün günahlarını Allah Teala hazretleri affeder; yalnız alacaklının hakkı varsa o kalır. Helal ettirmedikçe kul hakkı insanın üzerinde kalır. Onun için kul hakkına da çok dikkat etmek lazımdır. Denizde şehid olanın her günahı mağfiret olunur. Bir şehid, kendi hısım ve akrabasından yetmiş kişiye şefaateceğini, Peygamber efendimiz haber vermiştir.

Anladınız ya, şehidlik rütbesi bu kadar büyüktür. Artık bu kadar büyük bir rütbeye nail olacak, bu derece büyük bir rütbeye çıkacak olan bir insan kıtasından veya muharebe meydanından kaçarmı? Orta Asya'dan dağılan kahraman ulusumuz; Büyük Okyanus'dan, Atlas Okyanusu'na Baltık Denizi'nden Hint Okyanusu'na kadar üç kıtada devletler kurmuş, medeniyet ve hürriyet meşalesini her gittiği yere taşımıştır.

Şehitlik rütbesinin yüceliğini milli şair Mehmet Akif Ersoy da mısralarında şöyle dile getirir:

ŞEHİT

*Ey bu topraklar için toprağa düşmüş asker?
Gökten ecdat inerek öpse o pak alnı değer.
Ne büyüsun ki kanın kurtarıyor tevhidi..
Bedr'in aslanları ancak, bu kadar şanlı idi.*

*Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"Gömelim gel seni tarihe" desem; sığmazsın.*

Türk adını yazmayan tarihe rastlamak mümkün değildir.

Her alınan ya da bırakılan yer için muhakkak ki, yerine göre binler, yüzbinlerce Türk'ün kanı akıtılmıştır.

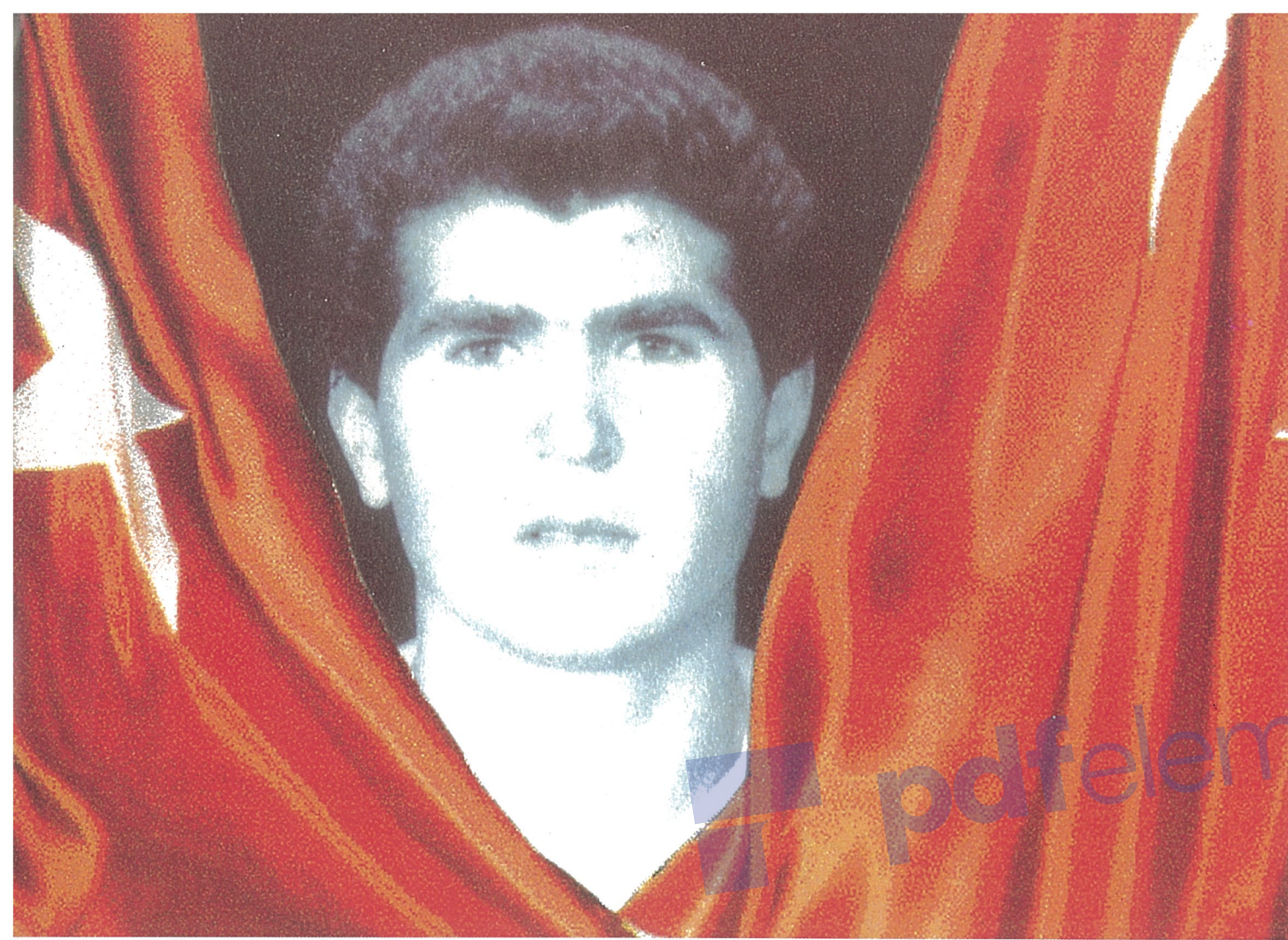
Asırlar boyunca Türklük, özgürlük, vatan ve medeniyet uğruna kanlarını akıtarak canlarını veren, dünya tarih ve edebiyatına destanlar yazdıran, harp sanatına strateji esasları koyan atalarımıza, şehit ve gazilerimize yaraşır ilgiyi göstermek her Türk'ün asıl görevidir.

Vefa borcunu ödemek üzere Adapazarı Serdivan tepesinde Sakarya Şehitleri Anıtı yapılmaktadır. Bu anıtın kitabesine 1920-1921 öğretim yılında mezun olacakken Sakarya Muharebesi'ne katılıp şehit olan Kayseri Lisesi Öğrencileri'nin de isimleri yazılacaktır. Ayrıca Kayseri Lisesi Bahçesine dikilecek Şehitler Anıtı'nın yapılması için çalışmalar devam etmektedir.

"Kayseri Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği" bu konudaki çalışmalarını sürdürmektedir.

Aziz şehitlerimizi eskimeyen mezunlarımız olarak görüyoruz. Ruhları şad olsun.

MEHMETÇİK GEÇERKEN

*Geçiyor, süngüsüyle tarihi yazan erler,
Geçiyor, kükreyerek arslan gibi neferler.*

*Geçiyor, sanki bir dağ kımıldıyor yerinden,
Geçiyor, kaldırımlar ses veriyor derinden.*

*Geçiyor, yaratanlar koca Dumlupınar'ı,
Geçiyor, memleketin şanlı kahramanları.*

*Geçiyor, göz ilerde, baş yüksekte, vücut dik,
Geçiyor, milletin gözbebeği Mehmetçik.*

Zafer ARIKBAĞ

Şehit J. üsteğmen

Mustafa Şimşek

Doğum Tarihi : 1963 / Kayseri
Medeni Hali : Bekar
Tahsili : Kara Harb Ok. Mezunu
Şahadet Tarihi : 05/12/1988
Defin Yeri : Kayseri
Şehit Olduğu Yer : Cudi Dağı / Şırnak
Birliğinin Adı : Şırnak

ŞEHİT JANDARMA ÜSTEĞMEN MUSTAFA ŞİMŞEK

Vatan uğruna canlarını seve seve veren, taçsız kahramanlarımızdan Şehit Jandarma Üsteğmen Mustafa Şimşek. Kayseri Lisesi öğrencilerindedir.

Fotoğraf 1: Şehit Jandarma Üsteğmen Mustafa Şimşek

Kayseri Lisesi'nin 1920 – 1921 eğitim – öğretim yılı kütüğünde yazılı olan "Lise son sınıf talebeleri Sakarya Savaşı için cepheye gidip hepsi cephede şehit düştüğünden bu öğretim yılında okulumuz mezun verememiştir." ibaresi aslında altın harflerle okulların Şeref Köşelerine asılmalı ki bugünün gençleri, ağabeylerinin memleket uğruna neleri göze alabildiklerini öğrensin onların duyguları ile yaşasın ve bundan kendilerine pay çıkarabilsin.

İşte ağabeylerinin vatan, millet, namus, şeref, bayrak, ezan, Kur'an uğruna neleri göze aldıklarını öğrenerek; onlardan esinlenip kendisine pay çıkaran Kayseri Lisesi mezunu yakın zaman şehitlerimizden birisi de değerli öğrencilerimden Şehit Jandarma Üsteğmen Mustafa Şimşek'tir. Diğer Kayserili şehitler gibi "Kayseri'den bir şehit daha Üsteğmen Mustafa Şimşek, Şırnak ili Cudi dağında şehit oldu..." haberlerini duyduk. Valilik ve Milli Eğitim Müdürlüğünce adı bir okula; Belediyece de büyük bir caddeye isminin verildiğini biliyordum. Üstelik Alpaslan Mahallesiindeki evime her gün bu caddeden geçerek gidiyorum. Hatta çoğu zaman ilgililere; 3. cadde, 5. cadde gibi rasgele isimler, rakamlar yerine aziz şehitlerimize vefa borcu ödeyerek isimlerini yaşatıp hayırla anılmalarına vesile oldukları için ilgililere içimden teşekkür ve dua ediyorum. Ama bu şehidimizin bizim Mustafa olduğunu bilmiyordum. Ta ki Müdürlüğünü yaptığım özel liseye eski öğrencimizden bir grup ziyaretime gelinceye kadar. Çünkü benim tespitlerime göre Kayseri Lisesi'nden 1997'ye kadar 4 tane Mustafa Şimşek mezun olmuş. Son yıllardaki diğer şehitlerimizden birçoğu da

belki Kayseri Lisesi mezunudur. Ama isim benzerliği olabilir diye kesin bilgi sahibi olmadan yazamamıştım.

Şehit Üsteğmen Mustafa Şimşek'in ziyaretime gelen arkadaşları ile sohbet ederken: "Bizim sınıftaki Mustafa'yı hatırlıyor musun Hocam?" dedi. Hangi Mustafa dediğimde: "1979 – 1980 öğretim yılında 6 Fen-E sınıfında beraber okuduğumuz Mustafa Şimşek, mezun olduğumuz sene Harp Okulunu kazanarak subay oldu. Üsteğmen iken şehit oldu." dedi. Tabi hatırladım. O günler film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Kayseri Lisesi kayıtlarını, "Şehitler, Gaziler Derneği" kayıtlarını inceledim. Bilgileri karşılaştırdım, örtüşüyordu. Şehit Üsteğmen Mustafa Şimşek bizim Mustafa idi. Okul günleri gözümün önünde canlandı: Çalışkan, gayretli, başarılı, dürüst, güvenilir, verilen ödevleri zamanında ve en iyi şekilde yapardı. Spora meraklı, okul takımında bile oynardı. Genel olarak öğrencilerime meslek hayatında: Ne olmak istiyorsun? Kitapla aran nasıl, kitap okuyor musun? gibi sorular sorardım. Mustafa'ya ne olmak istiyorsun dediğimde: "Subay olmak istiyorum Hocam. derdi.

İşte mezunumuz bu Mustafa Şimşek hakkında da bir yazı yazmak, geçmişin kimsesiz garip, tozlu raflarında kalan Kayseri Lisesi'nin adsız kahramanlarını yeni nesil ve gelecek kuşaklar tanısin, bizim için yaptıklarına karşılık onlara vefa borcumuzu ödeyerek hayırla anılmalarına vesile olmak üzere Mustafa Şimşek hakkında da bir yazı yazmak istedim. Bu amaçla araştırdım. Ailesine ulaştım. Babası, annesi de sağ. Röportaj için randevu rica ettim. Ziyaretlerine Rehberlik Uzmanı Öğretmen arkadaşım Ali Emrah Şarlı ile gittim. Babası Ahmet amca, annesi Asiye teyze ve makine mühendisi olan küçük kardeşi Cengiz Şimşek ile sohbet ettik. Bunu sizlerle paylaşalım istedim. Aziz şehitlerimizden dualarınızı eksik etmeyiniz.

Aziz Şehidimiz, değerli öğrencim Şehit Jandarma Üsteğmen Mustafa Şimşek kalplerimizde, gönüllerimizde yaşamasının yanında, Şimşek Ailesi İkametgahı'nın baş köşesinde de fotoğraf olarak yerini almıştır¹.

¹ Özmerdivenli Yusuf, Dergi Anadolu Nisan-Mayıs 2014 Sayı 27

Yusuf Özmerdivenli röportaj yaparken sanki uzaklara bakıyor, dalıyor film şeridi gibi. Şehidimiz Mustafa Şimşek'in okul günleri gözünün önüne geliyordu. "Hocam subay olacağım, vatani, milleti, bayrağımı koruma görevi uğruna gerekirse canımı seve seve vereceğim..." sözlerini hatırlıyordu.

Yusuf Özmerdivenli: Rahmetli şehidimiz Mustafa'nın öğretmeni ve müdür yardımcısıyım. Öncelikle bizleri evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Ahmet Şimşek: Şehidimizin babasıyım. 15.03.1930 yılında Tomarza'nın Şiraz köyünde doğdum. Bir müddet sanayide fabrikada çalıştıktan sonra DSİ'ye girdim. Orada 21 yıl çalıştıktan sonra 1980 yılında emekli oldum. Emekli maaşı malum. Çocuklarımı vatana, millete, insanlığa faydalı kişiler olarak yetiştirmek ve okutmak için emekli olduktan sonra da 10 yıl taksicilik yaptım. Şimdi tam emekliyim.

Y. Ö.: Maşallah, hiç göstermiyorsunuz. Allah sağlıklı daha nice yıllar yaşamayı nasip etsin. Kaç çocuğunuz var. Çocuklarınızdan da bahseder misiniz?

Türk Milleti'nin mümtaz evlatları, Ezan ve Kur'an sevgisi ile gönülleri dolu, bayrak aşığı, vatan aşığı, namus aşığı, hürriyet aşığı, o aziz şehitlerimize bugün çok şey borçluyuz. Onları daima hatırlamak için "Şehitler ve Gaziler Derneği" Şehit Üsteğmen Mustafa Şimşek'in ailesine de bir Şehitlik Beratı hediye etmiş. Şimşek ailesi onu evlerinin en mutene köşesine asmış. Her gün gözlerinin önünde...

A. Ş.: 5 erkek, 1 kız olmak üzere 6 çocuğum var. Bunlardan: Hasan öğretmen oldu. Şimdi emekli. Adnan, Anatamir'de Elektrik Teknikeri idi emekli oldu. Hürriyet, ev hanımı. Mustafa, Jandarma Üsteğmeni idi. Malum şehit oldu. Cengiz, Makine Mühendisi Hava İkmal'de çalışıyor. Yücel, O da sizin mezunuzunuz, yani Kayseri Lisesi mezunu öğretmen, İstikbal Lisesi'nde çalışıyor.

Y. Ö.: Allah geride kalanları bağışlasın. 6 evlat sahibi olmuşsunuz. Onları vatana, millete, insanlığa faydalı kişiler olarak yetiştirmiş ve okutmuşsunuz. Ne mutlu size. Anne, babanın gözünde çocuklarının hepsi bir diyeceksiniz, ama ben size Mustafa'yı sorayım. Mustafa nasıl bir evlat idi. Mustafa'dan bahseder misiniz?

A. Ş.: Mustafa 1963 yılında Kayseri'de doğmuştu. Başarılı geçen ilkokul ve ortaokul öğreniminden sonra Kayseri Lisesi'ne yazdırmıştık. Orada da başarısını devam ettirdi. Biliyorsunuz derslerdeki başarısının yanında sportif faaliyetlere ve sosyal etkinliklere de katılan bir öğrenci idi. Hiçbir kötü alışkanlığı yoktu. İnsanlara insan olarak değer verirdi. Bizleri hiç üzmezdi. Terbiyeli, çalışkan, başarılı, saygılı bir evlat idi. Herkes tarafından sevilirdi. Ne yapalım. Takdiri ilahi, Allah'tan gelene razıyız. Nur içinde yatsın. Allah şefaatine nail eylesin.

Y. Ö.: Askeriyeyi seçmesinde sizin etkiniz oldu mu? Kendi isteği ile mi seçmişti?

A. Ş.: Demokratik bir aileyiz. Çocuklarımıza illa şu mesleği, bu mesleği seç diye ısrar ve yönlendirmemiz olmadı. Mustafam da kendi isteği ile seçmişti. Kayseri Lisesi'nden mezun

olduğu sene Kara Harp Okulu sınavına girmişti. Soncu gazetelerden öğrenmiştik. Türkiye 3.sü olarak kazanmıştı.

Y. Ö.: Mustafa nerede ve ne zaman şehit olmuştu? Şehit annesi, babası olmak nasıl bir duygudur?

A. Ş.: Oğlum 12 Aralık 1988 günü Şırnak ili Cudi Dağı'nda teröristlerle çıkan çatışmada şehit olmuştu. Bu acı dayanılacak gibi değil. Genç yaşta hayatının baharında toprağa vermek gerçekten çok acı. Kurmay olmadan evlenmeyeceğim demişti. Onun için şehit olduğunda bekardı.

Bu arada konuşmalarımızı sabırla, metanetle dinleyen Asiye Teyze (annesi) sohbetimize dahil oldu. Aslında tayini Bilecik'e çıkmıştı. Şırnak'a gitmeyi gönüllü kabul etmişti. Oğlum oralar karışık. Sık sık çatışmalar oluyor. Çatışmaların çok olduğu bu yerlerden artık tayinini iste gitme, biraz da batıda çalış demiştim. *"Anne ben gitmeyeceğim, o gitmeyecek, bu memleketin hali nice olacak. Vatan, bayrak, hürriyet uğruna her türlü zorluğa katlanacağız."* demişti. Bu konuşmamızdan 1,5 ay sonra şahadet haberi geldi, dedi.

Baba Ahmet amca yeniden sözlerine devamla: Bu acı, yıllar da geçse unutulmaz ama dini inançlarımıza göre rütbelerin en büyüğü şehitlik rütbesidir. Şehit annesi, babası olmak, şefaati olan bir konudur. Yüce kitabımız Kur'an ve peygamberimizin hadislerinde bunun önemi defalarca vurgulanmış. Bizleri bu duygular teselli ediyor.

Y. Ö.: Oğlunuzun isminin okula ve büyük bir caddeye verilmesine memnun oldunuz mu?

A.Ş.: Kayseri Valiliğinden ve Belediye Başkanlığı'ndan davet aldığımızda: Ziya Gökalp Mahallesi bir ilköğretim okuluna ve Alpaslan Mahallesi ile Köşk Mahallesi ayıran caddeye oğlumuzun adının verileceğini söylediler. O zamanki Belediye Başkanımız Hüsamettin Çetinbulut Bey idi. Hacı Baba gerekirse Ankara'dan da takip edeceğiz. Her konuda yardımcı olacağız dediler. Tabii çok duygulandık. Gurur, onur ve mutluluk duyduk. Vatan uğruna canını seve seve feda eden yavrumuzun ve bizlerin unutulmamış olmamız; bizleri teselli ederek acılarımızı kısmen de olsa hafifletti.

Y. Ö.: Şehidimizden geri kalan evlatlarınızdan torunlarınız olmuştur her halde. Kaç torununuz var? Mustafa'nın ismini verdiğiniz oldu mu?

A. Ş.: On tane de torun sahibiyim. Kızımdan olan torunlarım Mustafa şehit olmadan önce doğmuşlardı. Onun çocuklarına şehidimizin ismini veremedik. Ama diğer oğullarımın hepsi de çocuklarına şehidimizin adını verdiler. Bir Mustafa Şimşek gitti. 4 Mustafa Şimşek geldi.

Y. Ö.: Şehidimizin mezarını ziyaret edip bir Fatiha okumak isteyenler için mezarının yerinin nerede olduğunu belirtir misiniz?

A. Ş.: O zaman yetkililere, kendi aile mezarlığımızda toprağa vermek istediğimizi belirtmiştik. Asr-i Mezarlık dördüncü kapı 24 numaradadır. Kabri başında, uğruna canını feda ettiği Türk Bayrağı dalgalanmaktadır.

Y. Ö.: Bizim röportaj isteğimizi kabul edip bizi ağırladığınız, bilgilendirdiniz hatta bu satırlarla tarihe, geleceğe not düştünüz. Çok teşekkür ederiz.

A. Ş.: Şehit ailesi olarak hatırlanmaktan mutluluk duyduk. Ziyaretinizden ziyadesiyle memnun kaldık. Allah razı olsun. Vatan sağ olsun.

Y.Ö.: Bizler şehitlerimizi hiçbir zaman unutmadık, unutmayacağız. Çanakkale’de Kafkaslarda, Millî Mücadelede, Sakarya’da; Sarıkamış’ta vatan savunmasında, şimdi de terörle mücadelede kaybettiğimiz tüm şehitlerimizi bir kez daha rahmetle, şükranla ve minnetle andığımızı ve halen yaşayan tüm şehitlerimizin ailelerini de birer kutsal emanet olarak görüp onlara da sağlık, metanet, sabır dolu günler dilerim.

Hangi bağı yarık Anadolu anası ciğerinin parçasını, kınalı koç yiğidini kendi elleriyle kınalayıp cepheye vatan müdafaasına gönderdiği günü bugün gibi hatırlamaz ki? O günler bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor... Resimde röportajı yapan Yusuf Özmerdivenli, Şimşek ailesinden Ahmet Şimşek (Babası), Asiye Şimşek (Annesi), Cengiz Şimşek (Kardeşi) görülüyor.